

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 12560

гр. София, 12.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М.ВЛ.М.К.

като разгледа докладваното от М.ВЛ.М.К. Наказателно дело частен характер № 20231110208142 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на депозирана от А. Н. И., А. А. Д., Н. И. И., Н. Н. Д. и Р. А. Ц. тъжба срещу Д. В., адвокат от САК. В изпълнение на правомощията си по закон съдията-докладчик е констатирал, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК, поради което с разпореждане № 10814/31.08.2023 г. е указал на тъжителите да отстранят констатирани от него нередовности, свързани със самоличността на лицето, срещу което е подадена тъжбата, мястото, на което се твърди да са извършени престъпленията и други обстоятелства, имащи значение за изясняване твърденията на тъжителите.

В изпълнение на разпореждането на съдията-докладчик на 14.09.2023 г. е постъпила уточнителна молба от тъжителите И., Д. И. и Д.. С допълнителна молба от почетния председател на сдружение „Руски клуб“ – София – тъжителя Д. са представени писмени документи, относно дейността на сдружението.

С молба от 21.09.2023 г. от тъжителя Д. се пресъздават събития, свързани със съдебно заседание по гр. дело № 11486/2020 г. по описа на СРС, ГО, 170 състав. Представя се проект на сигнал до СРП, за който се твърди, че не е депозиран.

На 21.09.2023 г. по делото е постъпила и уточнителна молба от тъжителя Р. Ц. във връзка с дадените от съдията-докладчик указания. С уточнителните молби се иска издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с данни за ЕГН на лицето, срещу което е подадена тъжбата.

Съдията –докладчик като се запозна с подадената тъжба и уточнителните молби намира, че не са налице предпоставки за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, а такива, обуславящи прекратяването му поради следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 247б, ал. 2 т.1 от НК съдията –докладчик прекратява наказателното производство в случаите на чл. 250, ал.1 от НПК. Според чл. 250, ал.1 т.1 НПК съдията-докладчик прекратява наказателното производство, образувано по тъжба на пострадалия в хипотезите на чл. 24,

ал.5 НПК, а съгласно чл. 24, ал. 5 т. 2 НПК наказателното производство се прекратява когато тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК. Поради това съдията-докладчик следва да извърши на първо място преценка дали описаните в тъжбата обстоятелства сочат на извършено престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия.

В тъжбата са изложени твърдения, че по време на открито съдебно заседание на 16.12.2022 г. по гр.д. № 11486/2020 г. по описа на СРС, ГК, 170 състав, провело се в сградата на Софийски районен съд на адрес гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 54 адв. Д. В. е заявила следното: *„По време на събиранията руски клуб се напиват със спиртни напитки и т.н., центъра категорично се противопоставя това да става в работно време“* и *„Ръководството не желае да предоставя помещението на клуба в работно време“*, с което тъжителите, в качеството си на членове на Сдружение „Руски клуб“ считат, че Д. В. е отправила към тях думи, унижителни за честта и доброто им име и е осъществила състава на престъплението „обида“, като е уронила престижа и доброто име на гражданското сдружение и на неговите членове. В уточнителната молба се сочи, че по време на извършване на деянието в съдебното заседание е присъствала единствено тъжителката Н. Д..

Съдията-докладчик намира, че с изложеното не е описано съставомерно деяние, което да се преследва по тъжба на пострадалия. За този свой извод съдията – докладчик съобрази следното: Обидата е умишлено унижаване чувството на лично достойнство на дадено лице посредством неприлично, противоречащо на правилата на морала отнасяне с него /Решение №20 от 14.07.1998 г. по к.д. № 16/1998 г. на Конституционния съд на Република България/. Съставът на цитираното престъпление е очертан в чл. 146, ал. 1 НК – „който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие“. Тъй като честта и достойнството са категории, присъщи само на личността, то използваният израз „друго“ несъмнено сочи, че се касае за **друго физическо лице**. Както теорията, така и съдебната практика са категорични, че пострадал от обидата може да бъде само **конкретно** физическо лице /в този смисъл виж А.С., Наказателно право, особена част – престъпления против правата на човека, стр. 173, изд. Сиела, 2006 г./. Това физическо лице трябва да е конкретизирано и индивидуализирано, а не да бъде означено с общи белези или абстрактно. В конкретния случай частните тъжители считат, че чрез израза *„По време на събиранията руски клуб се напиват със спиртни напитки и т.н., центъра категорично се противопоставя това да става в работно време“* и *„Ръководството не желае да предоставя помещението на клуба в работно време“* се накърняват техните чест и достойнство. В цитирания израз обаче никъде не е посочено името на нито един от тъжителите, нито пък те са конкретно индивидуализирани с други белези по начин, по който еднозначно и категорично да може да се приеме, че изразът се отнася до тях. Само по себе си сдружението „Руски клуб“ като юридическо лице не може да бъде пострадал от обида по смисъла на закона, тъй като то няма чест и достойнство, които да бъдат засегнати, не е физическо лице и тези качества не са му присъщи. Дори и да се възприеме, че изразът касае физически лица, тъй като юридическото лице обективно не може да се напива със спиртни напитки, то остава неясно кои точно лице се визират – дали става въпрос за членове, съмишленици, симпатизанти, посетители на сбирките, организирани от сдружението. Липсва категорична насоченост на инкриминираният израз към личността на тъжителите, поради което те нямат качеството пострадали

от престъплението, което твърдят да е извършено.

На следващо място съдът намира за нужно да посочи и следното: За да е осъществен съставът на обидата е необходимо обидните думи или действия да са казани или извършени в присъствието на засегнатото лице, т.е. обиденият трябва да е в състояние, да има обективна възможност да възприеме унижителната спрямо него проява. Според проф. Б.В. изискването за присъствие следва да се тълкува стеснително, а именно „обидните думи и изрази да бъдат не просто възприети от пострадалия, а той да ги е възприел непосредствено тоест обидата не може да бъде преразказана“ /Б.В., „Престъпления от частен характер“, изд. „Сиела“ 2015 г., стр.105/, като тук не се касае до обида, която е предадена на пострадалия по поръчение на дееца. В конкретния случай се твърди, че единствено тъжителката Д. е присъствала на съдебното заседание, в което е бил изречен този израз, като тя го е съобщила на останалите тъжители впоследствие, а по тяхна молба са се снабдили и с преписи от съдебния протокол, в който същият е бил вписан. Категорично не може да се приеме, че по отношение тъжителите А. И., А. Д., Н. И. и Р. Ц. е изпълнено изискването за присъствие при изричането на инкриминирания израз, което е още едно основание в подкрепа на извода, че не се касае до съставомерно по чл. 146 от НК поведение на Д. В..

Що се касае до изразите *„Центърът категорично се противопоставя това да става в работно време“* и *„Ръководството не желае да предоставя помещението на клуба в работно време“* същите не съдържат каквито и да било отрицателни епитети и квалификации по отношение на когото и да било от тъжителите, не са обидни и чрез изричането им не се осъществява състава на престъплението „обида“ спрямо което и да е физическо лице. Ето защо съдията- докладчик намира, че в тази си част тъжбата не съдържа описание на престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалите.

По –нататък в тъжбата се твърди, че по време на същото съдебно заседание адв. В. е разгласила за г-н А. – председател на Сдружение „Руски клуб“ неистински позорни обстоятелства пред присъстващите в заседанието лица, като е посочила, че същият *„се е държал толкова непристойно“*, но впоследствие посочила, че *„се е объркала“*. На първо място правото по чл. 80 от НПК – да повдигне и да поддържа обвинение пред съда с частна тъжба като частен тъжител е лично на пострадалото лице, като след смъртта му това право преминава върху наследниците му. В процесния случай съдът не е сезиран от лицето А. с твърдения, за извършени спрямо него противоправни деяния, които се преследват по тъжба на пострадалия. Недопустимо е други лица, в случая частните тъжители И., Д., И., Д. и Ц. да предявяват чужди права пред съд. На следващо място, с оглед направеното уточнение в тъжбата, че изречените по адрес на А. реплики всъщност се отнасят до тъжителя Д., съдът намира, че изразът, че едно лице се държи непристойно не представлява разгласяване на неистински позорни обстоятелства, не съдържа твърдение за обективизирано от него поведение, което да е укоримо от гледище на общоприетия морал, а съдържа в себе си оценка на конкретно проявено поведение. Личното мнение обаче не подлежи на доказване и чрез изразяването му не може да осъществява състава на престъплението „клевета“. Правната теория и съдебната практика трайно приемат, че позорното обстоятелство е твърдение на дееца за съществуването на определен факт, който се отнася до укоримо от гледище на морала поведение на пострадалия и който е от естество да накърни доброто му име в обществото. В случая съдията – докладчик намира, че чрез израза *„докато*

задавах въпроси на свидетелите непрекъснато крещеше и казваше „Това са глупости, защо говорите глупости?“ не представлява разгласяване на позорни обстоятелства, доколкото крещенето представлява говорене със силен глас, викане, изразяване на мнение, емоции или чувства на висок тон, но глаголят не носи непременно негативен заряд, а останалите изрази представляват пресъздаване на мнение на лицето, че нещо е глупост и задаване на въпрос.

На последно място съдията-докладчик намира, че в тъжбата не се излагат съставомерни белези на престъплението „клевета“ в хипотеза на приписване на неизвършено престъпление на ръководството на „Руски клуб“ и в частност на частния тъжител Н. Д., а именно фалшифициране на официални документи. Според изложеното в тъжбата, изразите, с които адв. В. е приписала на тъжителката Д. неизвършено престъпление са „*биха могли да бъдат резултат на някакво въздействие*“ и чрез противопоставянето й „*те да бъдат приети въобще*“. Тук тъжителят Д. инкриминира субективния си прочит на казаните реплики, тъй като не се заявява, че именно тя или който и да е член на ръководството на сдружение „Руски клуб“ е съставил, подправил или преправил определени документи, а се аргументира становището на участващ в съдебно заседание адвокат във връзка с приемането на писмени доказателства. Следва да се подчертае, че отговорност се носи за обективно казаното, а не за начина, по който изреченото се тълкува от различни лица. На следващо място липсва категоричност в изказването на адв. В., което се извежда и от употребеното условно наклонение на глагола могат – „*биха могли*“ тоест налице е вероятност, но не и сигурност. Още повече, че в израза липсва каквато и да било конкретика относно потенциалното въздействие- кой, на кого или на какво е въздействал, как, по какъв начин. За да е налице приписване на престъпление като форма на изпълнително деяние на престъплението клевета е нужно да се твърди извършване на конкретно престъпление от конкретно лице. И в този случай изразът не е свързан по никакъв начин с личността на когото и да било от тъжителите по делото, чрез него не се разгласяват позорни обстоятелства и не се приписва престъпление на нито един от тъжителите, поради което и в тази си част тъжбата не съдържа описание на престъпление от частен характер, от което пострадали да са тъжителите.

В заключение съдията-докладчик намира, че изложените в тъжбата обстоятелства не описват извършени спрямо тъжителите А. Н. И., А. А. Д., Н. И. И., Н. Н. Д. и Р. А. Ц. престъпления от частен характер и по-конкретно претендираните от тях обида и клевета, поради което тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК и наказателното производство следва да бъде прекратено. При този извод на съдията-докладчик издаване на съдебно удостоверение на тъжителите за снабдяване с ЕГН на лицето, срещу което са подали тъжбата е безпредметно.

Така мотивиран и на основание чл. 247б, ал. 2 т. 1 вр. чл. 250, ал.1 т. 1 вр. чл. 24, ал. 5 т. 2 вр. чл. 81 от НПК съдията-докладчик

РАЗПОРЕДИ:

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство по НЧХД № 8142/2023 г. по описа на СРС, НО, 108 състав.

Разпореждането подлежи на обжалване в 7-дневен срок от получаване на преписа пред Софийски градски съд по реда на глава XXII от НПК.

Препис от разпореждането да се изпрати на частните тъжители А. Н. И., А. А. Д., Н. И. И., Н. Н. Д. и Р. А. Ц. на посочените в тъжбата адреси.

Съдия при Софийски районен съд: _____